

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: S. A.,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, čj. OAM-2/ZA-ZA11-ZA10-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2017 neudělil žalovaný správní orgán žalobci mezinárodní ochranu, odkázal na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 2. 1. 2017 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, první žádost byla podána dne 2. 4. 2015, žalovaný o ní rozhodl dne 14. 8. 2015 neudělením mezinárodní ochrany. O žalobě pak rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové zamítnutím žaloby pod sp. zn. 29 Az

33/2015, rozsudek nabyl právní moci dnem 9. 8. 2016. Následně Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen „NSS“) odmítl dne 9. 11. 2016 kasační stížnost pro nepřijatelnost, jeho rozhodnutí čj. 1 Azs 237/2016 nabylo právní moci dnem 8. 12. 2016.

3. Za současný důvod nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany označilo rozhodnutí žalovaného po provedeném správním řízení obavy žadatele z povolání do ukrajinské armády, neochotu účastnit se bojů na východě země, kde na straně separatistů bojuje v zóně ATO žadatelův otec, obavu ze zatčení a mučení ze strany Služby bezpečnosti Ukrajiny, obvinění ze separatismu a ze špionáže z důvodu komunikace s otcem.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobce v žalobě namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to konkrétně v ustanovení §§ 2, 3 a 50, když přijaté řešení žalovaného není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem jeho věci, nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nebyly zohledněny skutečnosti, hovořící v jeho prospěch. Uvedl, že splňuje podmínky § 12 a 14a zákona o azylu, též namítal porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a Úmluvy proti mučení. Obává se návratu do země původu z důvodu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, v srpnu 2015 dostal předvolání do armády, na jiné místo na Ukrajině se nemůže vrátet.
5. Poté, co soud ustanovil žalobci k jeho žádosti zástupcem Organizaci pro pomoc uprchlíkům, zástupce žalobu doplnil. Ve výčtu porušených ustanovení hovoří ještě o § 14 zákona o azylu.
6. K nedostatečně zjištěnému stavu věci je namítána chybná analýza odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žaloba uvádí, že žalobce uvedl, že jeho život je na Ukrajině v ohrožení, neboť na území Donbasu probíhají vojenské operace, on pochází z oblasti Dněpropetrovska a v srpnu 2015 obdržel předvolání do armády. V létě 2016 zjistil, že jeho otec se pohybuje ve válečné zóně ATO na straně separatistů, sám není proti tomu, aby bránil vlast, není dezertér, avšak jeho svědomí a přesvědčení mu nedovolí, aby střílel na vlastní lidi, natož aby nastoupil k boji proti vlastnímu otci. Je synem separatisty, i jeho osobě tak hrozí obvinění ze separatismu a špionáže, následného věznění či mučení, neboť je ve stálém kontaktu telefonicky se svým otcem. Ze strany žalovaného tak došlo k pochybení ve výkladu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce je příslušný z výše uvedených důvodů k určité sociální skupině, a to rodině, čímž se žalovaný vůbec nezabýval. K tomu žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 3/2012-45, dle něhož může být sociální skupinou i rodina, z tohoto důvodu pak musí být zkoumána příčinná souvislost, tato je pak dle sdělení žalobce v jeho případě zřejmá. Během pohovoru zmínil, jakým způsobem je v jeho vlasti zacházeno s lidmi, podezřelými ze špionážní činnosti, i jeho matka byla po návratu na Ukrajinu vystavena psychickému nátlaku z důvodu, že její partner bojuje ve válce na straně separatistů. S argumentem příslušnosti k rodině, která je terčem pronásledování, se v rozhodnutí nijak nepracuje, ač jde o otázku zásadního charakteru pro správné posouzení žádosti.
7. V uvedené souvislosti žaloba upozorňuje na čl. 10 odst. 1 směrnice 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (kvalifikační směrnice), kdy dle písm. d) platí, že při posuzování důvodů pronásledování přihlíží členský stát mj. k hledisku, zda příslušníci skupiny,

tvořící určitou společenskou vrstvu, sdílejí vrozený charakteristický rys nebo společnou minulost, kterou nelze změnit, nebo sdílejí charakteristiku nebo přesvědčení, které jsou natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla. NSS pak v uvedené věci dospěl k závěru, že je samozřejmé, že může docházet k diskriminaci osoby kvůli její příslušnosti k rodině. Z jednání, které musela podstoupit matka žalobce je zřejmé, že se stala cílem psychického nátlaku jen proto, že člen rodiny se přidal k separatistům. K tomu je pak potřebné vidět, že žalobce je velmi kritický k současnému politickému vývoji v zemi, když opakovaně kritizuje situaci po nástupu prezidenta Porošenka. Žalobce chápe, že samotný strach z nástupu vojenské povinnosti ještě sám o sobě relevantní důvod k udělení mezinárodní ochrany nezakládá, úkolem správního orgánu je však posoudit jeho individuální situaci v celém souhrnu, i s dalším důkazním materiálem. Drtivá většina obyvatel uvádí, že nechce bojovat proti vlastním občanům, navíc ve válečné zóně se nevyskytuje jen otec žalobce, ale i jeho strýcové. Je tak nepochybně vyjádřením politického názoru, když nechce bojovat proti vlastní rodině, zde odkaz na příručku UNHCR, která připomíná, že politický názor je nutné chápat v širokém slova smyslu. Žalobce sice není členem žádné politické strany, nicméně politický názor mu je z výše uvedeného připisován a tedy naplňuje pojem „zastávání určitých politických názorů“. Žalovaný však žalobcovu situaci špatně analyzoval a k uvedeným závěrům proto ani nemohl dojít. Dospěl pouze k závěru, že žalobce opustil zem původu ze strachu z nastoupení do armády, i když i toto může v určitých případech zakládat azylově relevantní důvod, pokud by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2 směrnice EU č. 2004/83. Toto se v případě Ukrajiny neděje ojediněle, což dokládá např. podklad HRW ve zprávě World Report 2016 – Ukraine, či zpráva Amnesty International. Žalobce se obává návratu, neboť by byl vystaven násilnému jednání a pronásledování ze strany státních orgánů, ať již pro své odmítání nástupu na vojenskou službu, či jako podezřelý ze špionáže a kontaktu se separatisty, tedy pro uplatňování svého politického názoru.

8. K možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny pak doplnění žaloby uvádí, že žalovaný považuje případné potíže žalobce za možný důvod k přesídlení, které není nijak administrativně omezeno, vyjma oblastí, kde probíhají boje. Toto řešil žalovaný na základě Informace MZV ČR z 1. 8. 2014, tuto považuje s ohledem na situaci v zemi původu žalobce za zastaralou, vnitřní přesídlení pro něho není reálné, Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, mapující období od února do května 2016, hovoří o problémech, s nimiž se setkává množství vnitřně přesídlených osob, zejména v oblastech hospodářských a sociálních práv kvůli diskriminaci a bariérám při přijímání plateb, dávek a hledání vhodného bydlení, obdobně se vyjadřuje i podklad, hodnotící období druhé poloviny tohoto roku. Je podněcována nenávist vůči vnitřně přesídleným občanům Ukrajiny, zejména těm, kteří jsou odkázáni na státní finanční podporu. Žalobce pochází z Dněpropetrovska, tedy z oblasti, bezprostředně související s oblastmi napadenými vojenským konfliktem. UNHCR poukazuje ve svém materiálu na hlavní překážku rozumnosti vnitřního přesídlení, kterou je diskriminace ze strany hostitelské společnosti v západní Ukrajině, neboť tyto osoby jsou považovány za proruské spojence představující navíc ekonomické riziko. Žalovaný se nezabýval tím, zda je vnitřní přesídlení pro žalobce reálně možné.
9. Žalobcem předložené materiály žalovaný nezohlednil, z důvodu, že nepojednávají o osobě žalobce, ovšem jeho záměrem bylo doplnit důkazní materiál o aktuálnější informace o zemi původu. Žalovaný tak ovšem nezhodnotil zprávy, hovořící ve prospěch

žalobce a nenaplnil tak pravidlo, zdůrazněné NSS např. v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 Azs 50/2003-89. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Dne 8. 9. 2017 podal žalovaný písemné vyjádření, v němž nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, uvedl, že při svém rozhodování vzal skutečnosti, uváděné žalobcem, v úvahu, přihlédl k nim a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel proto z dostatečně zjištěného stavu věci, který rozsahem odpovídá předpokladům, nezbytným pro vydání rozhodnutí. Přijaté řešení odpovídá okolnostem věci a je patřičně odůvodněno. Důvody k udělení mezinárodní ochrany nebyly shledány, individuální okolnosti dané věci byly přitom náležitě zohledněny.
11. Z odůvodnění rozhodnutí dle přesvědčení správního orgánu jasně plyne, konkrétně ze strany 5 – 7, že žalovaný dostatečně vypořádal otázku důvodnosti obav žalobce z pronásledování, s tím, že nelze souhlasit, že nebyly zohledněny žalobcem uváděné obavy související s působením jeho otce v zóně ATO a možnými důsledky situace pro žalobce, jemuž matka předala předvolání na vojenskou správu. Správní orgán je přesvědčen, že popsal v odpovídajícím rozsahu, z jakých důvodů nelze na výkon vojenské služby a případný trest za její nenastoupení pohlížet jako na projev pronásledování, v tomto směru přitom odkázal i na Informaci OAMP z 24. 11. 2016 o nepovolávání vojáků základní vojenské služby od podzimu 2014 do oblasti bojů na východě země (zóna ATO), pokud se k tomu dobrovolně nerozhodnou. Z informace plyne, že na základě prezidentských výnosů proběhla v několika etapách v letech 2015 a 2016 demobilizace vojáků povolaných v letech 2014 a 2015 a při podpisu výnosu o demobilizaci posledních vojáků povolaných do armády kvůli konfliktu na východě země prezident Porošenko 26. 9. 2016 uvedl, že do konce října 2016 by měli být všichni takto mobilizovaní vojáci propuštěni do záloh. Na Ukrajině je nicméně povinná základní vojenská služba, vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin, trest 2 – 5 let však hrozí za trestný čin odpírání v případě, že povolaný nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu. Na tuto skutečnost žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal. Z uvedené informace pak dále plyne, že na Ukrajině existuje možnost náhradní (civilní, alternativní) vojenské služby. Žalobce není, s ohledem na výše uvedené, v situaci, kdy by se musel povinně zapojit do bojů v zóně ATO, jeho námitku že je nutné vnímat jeho odmítání v účasti na aktivních bojích proti vlastním spoluobčanům tak považuje žalovaný za irelevantní.
12. Správní orgán se dále vyjádřil k žalobcem uváděným obavám ze zatčení a mučení ze strany SBU a z obvinění ze separatismu a špionáže tak, že zde postrádá přijatelnou objektivní argumentaci o hrozícím nebezpečí. I tak však doložil žalovaný informace o možnosti podat stížnost a domáhat se v případě potřeby na Ukrajině ochrany proti případnému nezákonnému jednání příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, rovněž poukázal na realizaci konkrétních reformních kroků v zemi původu. Zdůraznil, že žalobce žil před odjezdem z vlasti ve městě Dněpropetrovsk, kde se také narodil, nikoli v obci Křiničky, kde byl hlášen k trvalému pobytu a kam jezdil jednou za 3 měsíce, ani v místě ozbrojených střetů v Doněcké či Luhanské oblasti. Žalovaný nesouhlasí se závěrem žalobce, že dobrovolné zapojení jeho otce do bojů na straně separatistů je možné charakterizovat jako sdílení vrozeného charakteristického

rysu nebo společné minulosti, kterou nelze změnit, nebo sdílení charakteristiky nebo přesvědčení, které je natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla, neboť naopak celé dosavadní úsilí ukrajinské vlády v rámci konfliktu se separatisty v Doněcku a Luhansku svědčí o neakceptovatelnosti snah separatistů vynutit si bojem splnění svých požadavků. V přetrvávajícím konfliktu mezi oběma stranami je naopak patrný postoj oficiální, centrální ukrajinské vlády, usilující o zachování celistvosti Ukrajiny, což se jeví jako logický zájem legitimní politické reprezentace státu. Dále žalovaný uvedl, že pokud došlo pro zklidnění celkové situace k určitým kompromisním krokům i ze strany vlády, není důvod předpokládat, že by měl být žalobce vystaven pronásledování či vážné újmě v případě návratu jenom proto, že je příbuzný s osobou bojující na straně separatistů. Zpráva Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, v návaznosti na zprávy Amnesty International a Human Rights Watch z července 2016 o nezákonných praktikách SBU uvedla, že SBU reagovala propuštěním 13 vězňů, podobná reakce ze strany separatistů však nebyla zaznamenána, tito přitom porušili údajně lidská práva v mnohem větším počtu případů.

13. Žalobce namítá problémy, jimž na Ukrajině čelila jeho matka pro zapojení žalobce otce v bojích na straně separatistů, nelze ale přehlédnout, že žalobce žil v Dněpropetrovsku, nikoli v obci Křiničky a odvíjí-li opodstatněnost svých obav od problémů matky, z jeho sdělení nevyplývá, že by matka byla v uvedené souvislosti vystavena jednání, naplňujícímu znaky pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy. Přestože žalobce nedoložil svá tvrzení o obavách relevantní argumentací, odkázal správní orgán na možnost vnitřního přesídlení, pokud by považoval žalobce riziko za natolik vážné. K této alternativě se uchýlila početná část ukrajinských občanů, dle Informace OAMP ze dne 24. 11. 2016 jen v Dněpropetrovské oblasti pobývalo 81 tisíc vnitřně přesídlených osob.
14. V závěru žalovaný uvedl, že se individuální situací žalobce zabýval dostatečně, neshledal však ani přítomnost důvodů, hodných zvláštního zřetele, pro které by mu měl být udělen humanitární azyl. V žalobě, kde se taková argumentace objevuje poprvé, není blíže specifikována. Žalovaný je přesvědčen, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné, navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud nařídil na den 3. 12. 2018 ústní projednání věci, poté na 28. 1. 2019, z těchto se žalobce pro nemoc omluvil, k jednání, nařízenému na 25. 3. 2019 pak žalobce sdělil, že s ohledem na svůj zdravotní stav dává souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, soud proto s odkazem na ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.) rozhodl ve věci bez nařízení jednání, a to se souhlasem obou účastníků řízení.
16. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 5. 1. 2017 žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, náboženským přesvědčením je pravoslavný křesťan. K politickému přesvědčení sdělil, že nebyl nikdy členem žádné strany ani organizace, pouze měl na internetu stránky na serveru vkontakte.ru, kde psal proti vládě. Ty provozoval zde v ČR, stránky mu odstranili. Žalobce uvedl, že je svobodný, posledním bydlištěm byl Dněpropetrovsk, trvalý pobyt má v obci Křiničky, kam jezdíval jednou za tři měsíce. Do ČR přijel autobusem z Užhorodu přes Slovensko. O mezinárodní ochranu již žádal

v r. 2015 v ČR, nebyla udělena. Jeho zdravotní stav je dobrý. Na Ukrajině je ohrožen jeho život a zdraví, také svoboda, uvedl, že na Donbasu probíhají stále vojenské operace, v srpnu 2015 dostal předvolání do armády. Matka žije v ČR, má zde trvalý pobyt, zrovna v té době byla na Ukrajině a přinesli jí pro žalobce předvolání. Letos v létě žalobce zjistil, že otec se pohybuje v zóně ATO na straně separatistů, on žil 20 let v Rusku, někdy v 90. letech odešel od rodiny a je již občanem Ruska. Žalobce by nemohl bojovat proti svému otci, svědomí by mu to nedovolilo. V uvedené zóně jsou též strýcové žalobce, jako dobrovolníci, prý za to dostávají peníze. Tato skutečnost se rozkřikla po obci Kriničky, protože otec si volal se svým známým. Matka pak byla nakrátko na podzim 2016 na Ukrajině a obyvatelé obce na ni vyvíjeli tlak, lidé a policie se jí ptají, kde žalobce je a dívají se na něho jako na syna separatisty. Žalobce se obává, že kdyby přijel na Ukrajinu, může být zatčen SBU a mohou ho mučit, bojí se, že by ho obvinili ze separatismu a špionáže, protože komunikoval se svým otcem. Na Ukrajině je chaos, zákony se nedodržují, každý si dělá, co chce. Za Janukovyče se lidé nestříleli, ale nyní se střílejí navzájem, za takové situace není spravedlnost.

17. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že matka převzala v srpnu 2015 předvolání, vrátila se až na podzim, ale poslala mu ho. Vždy dvakrát do roka odjíždí matka na Ukrajinu vyřídit potřebné záležitosti. Žalovaný se dotázal žalobce, aby vysvětlil, jak je možné, že 4. 8. 2015 sdělil, že se matka právě vrátila z Ukrajiny, řekla mu, že tam rozdávali na stanici předvolánky, ale o jeho povolávacím rozkazu nic nesdělila. Uvedl, že zapomněl, jak to bylo, ale kopii předvolání má doma. Je tam napsáno, že se má dostavit k absolvování základní vojenské služby. Když se člověk dostaví, hned ho posílají do zóny ATO. To ví z internetu a od známých. Výnosům prezidenta nevěří, není dezertér, ale nemá svědomí střílet do vlastních lidí. K dotazu žalovaného, jak žalobce ví, že otec bojuje v uvedené zóně sdělil, že se v r. 2000 s otcem pohádal, pak se spolu nebavili. Ale je to jeho otec, toto mu řekl v r. 2016. Žalobce si našel na internetu nevlastního syna otce, na internetové stránce se s ním spojil otcův kamarád, který s ním absolvoval ZVS, vyměnili si telefony a on ho požádal, aby se s nevlastním synem otce spojil. Otec pak žalobci zavolal a začali si psát, přímo od něho se pak dozvěděl, že je na Donbasu, líčil, jak to tam vypadá. Naposledy si psali na podzim 2016, od té doby s ním není v kontaktu. Otec tam pobýval jako nájemný voják, dobrovolník. Na matku se v obci špatně dívali, řekli, že otec si s někým z obce telefonuje, dokonce za ní přišla policie, ptali se po žalobci. Matka se tam necítila bezpečně, jela si zařídit své záležitosti a radši předčasně odjela. Říká se, že příbuzné separatistů mohou i mučit, lidé jsou násilně unášeni a bití za účelem zjištění informací. Mohli by žalobce obvinít ze separatismu a špionáže pro otce, když si volali. Žalobce dále uvedl, že má svoji zemi rád, matka je zde již 10 let, on se bál o život, proto odjel také.

18. Součástí spisu jsou tři materiály z internetu, které žalobce doložil o situaci v zemi původu. Dne 13. 6. 2017 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného, které byly shromážděny za účelem posouzení situace na Ukrajině a situace žalobce. Uvedl, že se s nimi chce seznámit, poté pak sdělil, že nechápe, jak mohou napsat, že po nástupu Porošenka se situace stabilizovala, když sebrali Krym, na východě probíhají boje, mezi ozbrojenými složkami jsou bojůvky, vybuchují domy, zavírají bez příčiny lidi. Je to hrozba pro člověka. V informaci MZV se píše, že lze podat stížnost v případě poškození trestnou činností, to je sice pravda, ale je to bezpředmětné, stížnosti se mijejí účinkem, protože tam je všechno provázáno, propojeno a zkorumpováno. Doložil materiály

z internetu, kde se píše, že ochránci lidských práv jsou znepokojeni porušováním lidských práv, zdrojem jsou Novosti. Další potvrzují, že boje pokračují a civilní obyvatelstvo tím trpí a že Minské dohody nefungují.

19. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal.
20. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
22. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
24. Krajský soud po přezkoumání věci konstatoval, že s žalobcem bylo vedeno řádné správní řízení, kdy žalobci byla dána možnost uvést všechny důležité skutečnosti, vážící se k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpověď žalovaný porovnal s jeho údaji, které sdělil v rámci dřívějšího řízení. Správní orgán shromáždil podkladové informace, které byly aktuální, z různých objektivních zdrojů (informace MZV ČR, Amnesty International, Freedom House, Human Rights Watch), a tedy splňovaly kritéria, daná dosavadní judikaturou soudů.
25. Na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přijal žalobcem předložené podklady, tyto přeložil, zhodnotil, konstatoval, že se týkají obecně porušování lidských práv ze strany SBU a bezpečnostní situace na východě Ukrajiny, přímo o osobě žadatele se nezmiňují.
26. K podmínkám § 12 zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce nesdělil v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, z nichž by mohlo být dovozeno, že byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebyl nikdy politicky aktivní a z jeho výpovědi nelze dovodit, že by byl na Ukrajině vystaven jakémukoliv jednání, podřaditelnému pod uvedený pojem. Soud s tímto závěrem správního orgánu souhlasí, neboť ani soud z průběhu správního spisu neshledal, že by žalobce nějakou výše uvedenou skutečnost sdělil.
27. K žalobním námitkám o naplnění ustanovení § 12 písm. b) cit. zákona, a to konkrétně v případě povolání do vojenské služby soud plně odkazuje na odůvodnění žalovaného, které na str. 5 – 6 rozhodnutí ve věci konstatuje, s odkazem na Informaci OAMP ze dne 24. 11. 2016, že vojáci ZVS nejsou od podzimu 2014 povoláváni do oblasti bojů na východě země, tedy do žalobcem uváděné zóny ATO, s výjimkou dobrovolného přihlášení se po absolutoriu tříměsíčního výcviku a následného začlenění do týlu. Pokud tedy žalovaný následně označil žalobcem uváděné obavy za nedůvodné, soud s uvedeným závěrem souhlasí. K obecnému problému povolání do armády pak soud nepovažuje za potřebné opakovat argumentaci správního orgánu na str. 5, s níž souhlasí. Pokud pak v dalším v souvislosti s uvedeným ustanovením žalobce vázal své obavy k pojmu rodiny jako sociální skupiny, což odvíjel od sdělení, že jeho otec je účasten bojů na straně separatistů a žalobce by tak mohl být mučen, a žalovaný uzavřel, že se jedná pouze o domněnky žalobce, které nejsou podpořeny žádným relevantním podkladem, i s tímto uvedeným závěrem soud souhlasí. Soud nespornuje, že na východě Ukrajiny probíhaly v uplynulých letech ozbrojené střety, které působily hlavně v prvních dvou letech trvání vcelku vážné problémy, nicméně žalobcem uváděné obavy nejsou ničím reálně podloženy. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce žil před odjezdem ze země v Dněpropetrovsku, jím uváděné domněnky tak zůstávají skutečně pouze domněnkami, neboť z jeho výpovědi vyplývají určité potíže matky, které však též neznamenají a znamenat nemohou tíží azylově relevantního pronásledování, navíc je poněkud zpochybňují žalobcem uváděné rozporuplné údaje o délce jejího tehdejšího pobytu ve vlasti, jak plyne z žalovaným specifikovaných dotazů z průběhu správního řízení. Za zcela logický pak s ohledem na výše uvedené souvislosti považuje soud i závěr žalovaného o tom, že v případě žalobce je možné realizovat i vnitřní přesídlení.

Žalobcem uváděné žalobní obavy z možného pronásledování z důvodu účasti jeho otce na straně separatistů soud nepovažuje za reálné a je přesvědčen, že jím uváděné obavy nenaplnují podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. K žalobní námitce o rodině coby sociální skupině, kdy žalobce odkazoval na rozhodnutí NSS ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 6 Azs 3/2012 krajský soud připomíná, že v daném případě se jednalo o žadatelku z Nigerijské federativní republiky, která argumentovala problémy se soukromými osobami, konkrétně strýcem, který rodině vyhrožoval po úmrtí svého bratra – otce rodiny kvůli sporům o rodinný majetek, tedy zcela věcně rozdílnou situaci, než jaká je tvrzena žalobcem. Nejvyšší správní soud v daném rozhodnutí pojal diskusi o situaci, kdy lze považovat rodinu za sociální skupinu z pohledu azylového práva velmi široce, odkázal jednak na kvalifikační směrnici, ale i Doporučení UNHCR, akademické diskuse, rozhodnutí Soudního dvora EU i některých zahraničních soudů EU, a dospěl k závěru, že rodinu lze za určitou sociální skupinu považovat, avšak, krajský soud doplňuje, pouze při splnění určitých podmínek. Vzhledem k tomu, že žalobcovy zprávy o příkoří, které měla pociťovat jeho matka při krátkodobém pobytu v původním bydlišti a které znevěrohodňují rozdílné časové údaje žalobce a s ohledem na to, že jím uváděné obavy jsou skutečně pouze spekulativního rázu, je krajský soud přesvědčen, že v jeho případě podřazení pod pojem rodiny jako sociální skupiny ohrožených obyvatel Ukrajiny v případě zapojení rodinných příslušníků do konfliktu na východě území nemůže obstát pro stanovení velmi vážného nebezpečí, kterým by mohl být v případě pobytu v zemi původu ohrožen natolik, aby bylo azylově relevantní.

28. Krajský soud dále uvádí, že považuje za nenaplněné podmínky § 13 a § 14b) zákona o azylu, neboť žalobce uvedl, že matka zde má upraven trvalý pobyt, není však osobou, kterou mají na mysli uvedená ustanovení zákona o azylu. O jiných osobách, které by splňovaly v uvedených ustanoveních citovaný výčet podmínek, žalobce nic nesdělil.
29. Možností udělení humanitárního azylu se žalovaný zabýval na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí, poukázal na to, že tento typ azylu je výjimečným institutem, kterým nelze řešit získání k povolení zdejšího pobytu. Žalobce správní orgán považoval za dospělou, plně svéprávnou osobu, též praceschopnou, osobu, která není zdravotně nijak životně ohrožena a uzavřel, že neshledal důvod pro využití tohoto ustanovení. V daném případě se jedná u § 14 zákona o azylu o úvahu, která je plně v kompetenci správního orgánu, soud zde neshledal žádného vážného vybočení či překročení jejích mantinelů, které by mohly vést soud k závažné výtce o pochybení a možnosti zrušení rozhodnutí z tohoto titulu.
30. Ustanovení § 14a) zákona o azylu upravuje možné udělení doplňkové ochrany v případech, kdy správní orgán zjistí důvodné obavy z vážného ohrožení zdraví či života žadatele pro případ jeho návratu do země původu. K tomu žalobce v žalobě odkazoval na různé zdroje, které popisují různé nenávistné projevy místních obyvatel v případě přesídlenců z východu a nedobrou bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, konkrétně v Donbasu. Krajský soud, konečně ani správní orgán, různé problémy, které zem původu žalobce v posledních letech prožívá, rozhodně nespornuje. Konečně, soud je přesvědčen, že tyto zcela dostatečně popisují i materiály, které si žalovaný k posouzení žalobcovy situace obstaral. Je však patrné, že zatímco žalovaný obecnou situaci nevztahuje na osobu žalobce, neboť jím tvrzené obavy považuje za nepodložené a argumentuje i možným případným vnitřním přesídlením, žalobce naopak podporuje své

obavy odkazem na různé zprávy o nedobré bezpečnostní situaci na východě, korupci v zemi apod. Krajský soud zdůrazňuje, že citované ustanovení zákona o azylu upravuje nebezpečí vážné újmy, kterým je ohrožen žadatel o udělení mezinárodní ochrany v zemi původu taxativním způsobem, tedy, musí se jednat o uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, či rozpor mezi vycestováním cizince a mezinárodními závazky České republiky. Žádný z uvedených důvodů soud v případě žalobce za naplněný nemůže považovat, neboť informace, které žalobce podal správnímu orgánu, žádné z uvedených důvodů nenaplňují a nehovoří o nich ani podkladové materiály, které zaobstaral žalovaný, ale ani ty, které předložil žalobce. Zde soud pouze konstatuje, že závěr, učiněný žalovaným, že různorodé problémy, které jsou jimi v zemi původu žalobce popsány, na osobní situaci žalobce přímo nedopadají, je v souladu se závěrem, který po přezkoumání věci zaujal i krajský soud. Odůvodnění žalovaného v tomto směru, uvedené na str. 9 – 12 považuje soud za dostatečné, objektivní a úplné.

31. Krajský soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, tuto pak v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. březen 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně